

JEGYZÉK

ÖSSZEFOGLALÓ KÖZLEMÉNY

- A haladás lépései – Emlőrák 261
Monica Morrow, William Gradishar

MOZAIK

SZELLEM ÉS KULTÚRA

- Egy kis romantika 267
Németh István
- A vagina története 268
Tompa Andrea
- Komoly tréfák, tanulságos adomák 270
Bán Zoltán András
- A művészetek nagy barátja,
François de le Boë Sylvius 272
Balogh Ilona Klára

HÍREK

JOGI KÉRDÉSEK

- A gyermekorvos büntetőjogi felelőssége 276
dr. Dósa Ágnes, dr. Keller Éva

ORVOSI NYELV

- Kell-e egyáltalán törődnünk az orvosi szaknyelvvél? 278
dr. Grétsy Zsombor

- FEJTÖRŐ 279
dr. Grétsy Zsombor

MEDIKALIZÁCIÓ

- Gyógyír szerelmi megszállottságra 280
Bánfalvi Attila

BETEGSZERVEZETEK

- A „ritka” betegségben szenvedők és szervezeteik 282
Csató Zsuzsa

TUDÓSÍTÁS

- A pártok egészségügyi programjai 284
Vajda Angéla

ORVOSLÁS ÉS TÁRSADALOM

- Az Apokalipszis ötödik lovasa –
Az AIDS ma Magyarországon 285
Vajda Angéla

TÖPRENGŐ

MEGSZOKSZ VAGY MEGSZÖKSZ?

A mikor én felvételiztem a Semmelweis Orvostudományi Egyetem Általános Orvostudományi Karára, akkor (1976-ban) még mintegy tízszeres volt a túljelentkezés. Az elmúlt évtizedekben ez az arány fokozatosan, jelentősen csökkent, míg egy tavalyi adat szerint már alig haladta meg a kétszerest. Ennél jobban mi tudná jelezni a mai fiatalok hazai egészségügyről alkotott véleményét, értékítéletét? Benne az orvosi szerepről, az orvosi hivatás presztízséről, jövőbelmi viszonyairól, karrierlehetőségeiről.

Azonban ehhez képest is fontos tényeket tud feltárni egy, az egyetemi hallgatók között végzett szociológiai vizsgálat, különösen, ami a képzésről alkotott véleményüket illeti. Ezért is figyelemre méltóak a LAM e számában közölt szociológiai vizsgálat megállapításai. A szerzők a *pályaszocializáció* alatt egyrészt egy olyan összetett tanulási folyamatot értenek, amely felkészíti a hallgatókat az orvosi szerep társadalmilag jóváhagyott gyakorlására, másrészt egy olyan folyamatot, amelynek során a medikus nem csupán megismeri az orvostársadalom sajátos értékeit, szabályait, szerepeit, hanem azonosul is azokkal. A hallgatók véleményéről hadd álljon itt csupán ízelítőül néhány megállapítás: az elméleti alapozás során, a „betörés” időszakában alakul ki az egész életútra meghatározó szomatikus, biomedikális szemléletmód; az elméleti képzést indokolatlanul dominánsnak, míg a gyakorlati képzést kevésnek és nem kellően hatékonyan tartják; a képzés hivatástudatot formáló szerepéről negatívan nyilatkoztak. Mindez, valamint saját élményeink is igazolják, hogy biotechnológiai forradalom ide, oktatási reform oda, valójában alapvetően nem változott semmi lényeges az elmúlt negyedszázadban az orvosegyetemeken.

Hogy ez jó vagy rossz egy több ezer éves múltra visszatekintő, hagyományaira oly büszke, és ezeket intenzíven ápoló hivatásnál? Ez jó kérdés.

Egy biztos: a vizsgálatban hivatkozott hallgatói viselkedések különös hangsúlyt kapnak a következő években, az új évezred első évtizedében, amikor a magyar társadalom, jogrend és gazdaság gyökeres átalakulása után talán végre az egészségügy is korszerűsödik majd, és nem csupán hardverében, technológiájában, hanem szoftverében, vagyis a fejekben, így elkerülhetetlenül a képzésben is. Erre különösen szükség lesz, hiszen a mai medikusok már az Európai Unió egységes munkaerőpiacán is találhatnak maguknak hivatástudatukhoz méltó állást.

Nem csupán a mintaadó egyetemi oktatókon, hanem rajtuk, betegeken, hozzátartozókon, az egész magyar társadalmon múlik, mire és hogyan szocializáljuk leendő orvosainkat. A saját érdekünkben. És lássuk be, ez a magyar egészségügy előtt álló egyik legnagyobb kihívás.

dr. Kapócs Gábor